

CRITICAL EXAMINATION OF SIDATHSANGARAWA THROUGH SECONDARY SOURCES

Anurin Indika Divakara¹ and C.C. Jayasundara²

Abstract

It is possible to observe the emergence of various language forms in response to contemporary social communication needs. The process of standardizing one form of language practice can be discerned through an examination of the social history of the language. Although it cannot be explicitly stated, it is evident that there was a diffusion of 'Siyabasa' intertwined with local mother tongues. This can be substantiated by analyzing the language usage in modern prose works, which indicates a trend toward the standardization of Tamil language usage. During a period when the Tad language form was considered a 'popular' expression and a societal norm, Sidathsangara stands out as a noteworthy instance in which the applied grammatical rules of the Sinhala language were influenced by the standardization of 'Jheka Pryoga' and 'Vyavaharashra.' This influence can be traced back to the poetic works originating from 'Siyabasa.' According to the content of relevant texts, such as the Sidathasagarava compiled by Pathiraja Piruwanpathi Thero it offers insights into the scope of the grammar rules and special usages, drawing from secondary sources.

Keywords: Sidathsangarawa, Pathiraja piruwanpathi Himi, Grammer, Siyabasa, Jekaprayoga

¹ Professor, Department of Sinhala, University of Kelaniya

Email: anurin@kln.ac.lk

 <https://orcid.org/0009-0003-4800-7175>

² Librarian, University of Kelaniya

Email: librarian@kln.ac.lk

 <https://orcid.org/0000-0003-4099-556X>

Accepted the revised version: 01 December 2023. This work is licensed under C BY-SA 4.0. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ඇසුරින් සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ව විචාරාත්මක අධ්‍යයනයක්

සාරසංකේෂ්පය

සමකාලීන සමාජ සන්නිවේදන අවශ්‍යතා වෙනුවෙන් කාලානුරූපීව භාෂාවේ විවිධ ස්වරූප බිහිවීමත්, ඒ ස්වරූප ඇසුරෙන් එක් ස්වරූපයක් සම්මත භාෂා ව්‍යවහාරය බවට සම්මතකරණය වීමත් භාෂක සමාජ ඉතිහාසය අධ්‍යයනයෙන් හඳුනාගත හැකිය. දහතුන්වන සියවස වන විට දේශීය ව්‍යවහාරයට සම්මත වූ ව්‍යාකරණ රීති ඇතුළත් කොට ව්‍යාකරණ කෘතියක් සංහිතාගතව විද්‍යාමානව තිබීණි යැයි නිශ්චිතව සඳහන් කළ නොහැකි අතර මාතෘ භාෂා සමඟ 'සියබස' සම්මිශ්‍රණයක ව්‍යාප්තියක් පැවැතිණි. ඊට ම දෙමළ භාෂා ව්‍යවහාරය ද එක්කාසු වෙමින් පැවැති බව කාලීන ගද්‍ය කෘතිවල භාවිත භාෂා ව්‍යවහාරයෙන් හඳුනාගත හැකිය. තද් භාෂා ස්වරූපය 'ජනප්‍රිය' භාෂා ව්‍යවහාරයක් ව සමාජ සම්මතව පැවැති යුගයක 'සියබසට' ආවේණිකව බිහිව තිබූ පද්‍ය කෘති මූලාශ්‍රය කරගෙන භාෂාවේ දීර්ඝ කාලීන පැවැත් ම හා ජාතික අන්‍යෝන්‍යයේ සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කරමින් 'සියබසට' ව්‍යාකරණ කෘතියක අවශ්‍යතාව ද හඳුනාගෙන එය සම්පූර්ණ කිරීමට සිංහල භාෂාවේ ව්‍යවහාරික ව්‍යාකරණ රීති 'ජේක ප්‍රයෝග' හා 'ව්‍යවහාරාශ්‍රයෙන්' සම්මතකරණයට හසු කළ අවස්ථාවක් වශයෙන් සිදත්සඟරාව සැලකීමට අවකාශ වෙයි. මේ අධ්‍යයනයේ දී පතිරජ පිරුවන්පති හිමියන් විසින් සම්පාදිත සිදත්සඟරාව ප්‍රස්තුත අධ්‍යයනය ද්විතීයික මූලාශ්‍රයවල දත්තවල උපයෝගීතාවෙන් විශ්ලේෂණයට ලක්වෙයි. සිදත්සඟරාව බිහිවීමට හේතු, සිදත්සඟරාවේ විශේෂත්වය, ග්‍රන්ථාභාෂය, ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය දැක්වීමේ ස්වරූපය මෙන් ම භාෂා ලක්ෂණ පිළිබඳ ව ඒ අනුව කරුණු කරුණු විශ්ලේෂණ කෙරේ.

ප්‍රමුඛ පද: සිදත්සඟරාව, පතිරජ පිරුවන්පති හිමි, ව්‍යාකරණය, සියබස, ජේක ප්‍රයෝග.

හැඳින්වීම හා පර්යේෂණ පසුබිම

සිංහල භාෂාව අධ්‍යයනයේ දී ලේඛන කලාවට දීර්ඝ ඉතිහාසයක් පවතී. නමුත් දහතුන්වන සියවසේ දී සිංහල භාෂාව උපයුක්ත ව ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථයක් සම්පාදනය වීම විශේෂය. ඒ පාලි, සංස්කෘත මෙන් ම දෙමළ භාෂා සඳහා ද ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථ රචනා වී තිබූ අවස්ථාවක ය. සිදත්සඟරාව සම්පාදිත අවදිය විමසීමේ දී විදේශ බලපෑම්වලින්, මාසගේ පාලනය (ක්‍රි.ව. 1215-1236) (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972, පි. 807) විශේෂව සමාජ, සංස්කෘතික හා දේශපාලනමය වශයෙන් ශ්‍රී ලාංකේය ජනතාවගේ ජන ජීවිතය ප්‍රබල අර්බුදයක පැවති බව හඳුනාගත හැකිය (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972: පිටු, 581-601). පැවති සමාජ ගැටලු හමුවේ ශාස්ත්‍රීය කටයුතු ද පිරිහුණ බවක් හඳුනා ගත හැකිය. III වන විජයබාහු (ක්‍රි. ව. 1232-1236) (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972: පි. 807) හා ඔහු පුත් II වන පරාක්‍රමබාහු රාජ්‍ය පාලන සමයන් (ක්‍රි. ව. 1236-1270) (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972, පි. 807) කැපී පෙනෙනුයේ සමාජ, සංස්කෘතික හා දේශපාලන වශයෙන් රට ස්ථාවර තත්ත්වයකට පත්කිරීම හේතු කොට ගෙනය (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972: පිටු. 674-724). එහි දී සමාජ, ශාසනික මෙන් ම ශාස්ත්‍ර පුනර්ජීවනයක් ඇති කිරීම, අධ්‍යාපනය ලබාදීමට කටයුතු නැවත ආරම්භ කිරීම, විනාශ වූ ග්‍රන්ථ වෙනුවට නව ග්‍රන්ථ රචනය හා විදේශවලින් සුදුසු ග්‍රන්ථ ගෙන්වා ගැනීමට ක්‍රියා කිරීම (ගුණවර්ධන, 1959, පිටු. 59-60) ආදිය මෙහි දී විශේෂයෙන් වැදගත් වන කරුණුය. ග්‍රන්ථ විනාශ කිරීමත්, උසස් භාෂා ඥානයෙන් යුත් හිඤ්ඤන් වහන්සේ විදේශගත වීමත්, ශාසනය අතහැරීමත් හේතු කොටගෙන භාෂා ශාස්ත්‍රය හා ග්‍රන්ථකරණය සම්බන්ධ ව කාලීන පාලකයන්ට මුහුණ දීමට සිදු වූ ගැටලුවල ස්වභාවය සංකීර්ණ විය. මේ නිසා ම භාෂාව හා සාහිත්‍යය දැනුමින් පෝෂිත හිඤ්ඤන් වහන්සේ මෙන් ම අවශ්‍ය ග්‍රන්ථ විදේශවලින් ගෙන්වා ගැනීමට පාලකයන්ට සිදුවිය. සංස්කෘත, පාලි හා ද්‍රවිඩ භාෂා හෝ ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථ ගෙන්වාගත හැකි වුව ද සිංහල භාෂාව සම්බන්ධ ග්‍රන්ථ ගෙන්වා ගැනීමට නොහැකි වීම ජාතික මට්ටමින් ගැටලු ඇති වීමට හේතු වී ඇතැයි හඳුනාගත හැකිය. එබැවින් සමාජ අවශ්‍යතාව ප්‍රස්තුතව සිංහල භාෂාව උපයුක්ත ව සිදත්සඟරාව සම්පාදිත යැයි සැලකිය හැකිය.

පර්යේෂණයේ අරමුණ

සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ව අධ්‍යයන බොහෝ සිදුව ඇත. සිදත්සඟරාව සම්පාදනය වී ඇති කාලය, කතුචරයා, සිදත්සඟරාව සම්පාදනය කිරීමේ අරමුණු, අන්තර්ගත කරුණු ඒ අධ්‍යයනවලට හේතු වී ඇත. නමුත් සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ව කොතෙකුත් අධ්‍යයන සිදුව තිබුණ ද තවමත් විවාදාපත්තය. ඒ පිළිබඳ ව තවත් බොහෝ අධ්‍යයන සිදු වෙමින් පවතින අතර සිදු කිරීමට ද කරුණු වෙයි. මේ අධ්‍යයනයේ දී ද බලාපොරොත්තු වන්නේ ද සිදත්සඟරාව ප්‍රමුඛ මූලාශ්‍රය වුව ද ඒ සම්බන්ධයෙන් ලියැවී ඇති ද්විතීයික මූලාශ්‍ර උපයුක්ත කොටගෙන විශ්ලේෂණාත්මක අධ්‍යයනයක නියැළීමයි. ඒ අනුව සිදත්සඟරාව වැනි ව්‍යාකරණ කෘතියක් සම්පාදනය වීමට හේතු, සිදත්සඟරාවේ විශේෂත්වය, ව්‍යාකරණ සංස්ථිතියක් ගොඩ නැඟීමට හේතු වූ කරුණු, ග්‍රන්ථාභාෂය හා භාෂා ලක්ෂණ, වර්තමානය තෙක් ම සිංහල ව්‍යාකරණයේ ප්‍රධාන මූල ග්‍රන්ථය වීම ආදී මාතෘකා පිළිබඳ ව

කරුණු ඉදිරිපත් කිරීම මෙහි ප්‍රමුඛ අරමුණ බවට පත්වේ. එහි දී දත්ත විශ්ලේෂණය මෙන් ම තහවුරු කිරීමේදී කරුණු ඉදිරිපත් කරනුයේ ද්විතියික මූලාශ්‍රයවල දත්තවල උපයෝගීතාවෙනි.

පර්යේෂණ ගැටලුව

සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ව අධ්‍යයන සිදුව ඇතත් විවිධ අදහස් ද ඉදිරිපත් වුවත් දහතුන්වන සියවසේ දී රචනා වුවත් වර්තමානයේ ද සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය අධ්‍යයනයේ දී ප්‍රමුඛ මූලාශ්‍රය බවට පත්ව ඇත්තේ ද සිදත්සඟරාවයි. සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ව අධ්‍යයනයේ දී විවිධ වූ දැක්වීම් මතවාද නිරාකරණය කර ගැනීමට මෙන් ම ඒ සම්බන්ධව අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට විවිධ අධ්‍යයන බොහෝ විම වැදගත් වන අතර ඒ පිළිබඳ ව අධ්‍යයනවල බහුලත්වය මත විග්‍රහයන් මෙන් ම විශ්ලේෂණයන්ට ද පහසු වෙයි. නමුත් සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ව කොතෙකුත් අධ්‍යයන සිදුව තිබුණ ද ඒ පිළිබඳ ව තවත් අධ්‍යයන හා පර්යේෂණ කිරීමට ද කරුණු වෙයි. බොහෝ අධ්‍යයනවලට සිදත්සඟරාවේ ව්‍යාකරණ මුල් වුව ද මේ අධ්‍යයනය එයින් බැහැරව ව්‍යාකරණ සංස්ථිතියක් ගොඩ නැඟීමට හේතු වූ කරුණු ද ඒ ව්‍යාකරණ ගොඩ නැඟීමේ දී මූලිකභාසයන් ද වර්තමානය තෙක් ම සිංහල ව්‍යාකරණයේ ප්‍රධාන මූලාශ්‍රය බවට පත්වීමට හේතු ද ග්‍රන්ථාශ්‍රයන් මෙන් ම භාෂා ලක්ෂණ ද විවිධ අධ්‍යයනවල උපයෝගීතාවෙන් සිදුවන්නේ ඒ උභ්‍යන්තව සම්පූර්ණ කිරීමට ය.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය හා පර්යේෂණ සීමාව

මේ අධ්‍යනයේ දී ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය වන්නේ පතිරජ පිරුවන්පති හිමියන් විසින් සම්පාදිත සිදත්සඟරාව යි. එහි දී විද්වත් සම්මතයෙන් සම්මත විස්තර සන්නය වන රත්මලානේ ධර්මාරාම හිමියන්ගේ (1902) සිදත්සඟරා විස්තර සන්නය ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය වශයෙන් භාවිත ය. සිදත්සඟරාව මුල්ව සැකසී ඇති අනෙකුත් සන්න, ව්‍යාධ්‍යාන, සංස්කරණ, ශාස්ත්‍රීය හා පර්යේෂණ ග්‍රන්ථ, විචාර මෙන් ම ශාස්ත්‍රීය හා පර්යේෂණ ලිපි ආදිය වූ ද්විතියික මූලාශ්‍ර ඇසුරින් දත්ත එක්රැස් කිරීම හා විශ්ලේෂණය මේ අධ්‍යයනයේ දී සිදුවෙයි. පර්යේෂණ අධ්‍යයන විෂය පථය සිදත්සඟරාව බිහිවීමට හේතු, සිදත්සඟරාවේ විශේෂත්වය, ග්‍රන්ථාභාෂය, ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය දැක්වීමේ ක්‍රමවේදය මෙන්ම භාෂා ලක්ෂණ යන කරුණුවලට සීමා වේ.

ප්‍රතිඵල හා සාකච්ඡාව

ක්‍රිස්තු පූර්ව තෙවැනි සියවසට පෙර සිට ලේඛන ව්‍යවහාරයක් පැවැති සිංහල භාෂාවට දහතුන්වන සියවසේ දී ව්‍යාකරණ කෘතියක් සැකසීමට හේතු වී යැයි සැලකෙන කරුණු රැසක් හෙළිදරව් කරගත හැකිය. සිදත්සඟරාව රචිත අවදිය වන විටත්, ඊට පෙර ලංකාවෙන්, යාබද මහාද්වීපවලත් සාහිත්‍ය කටයුතුවල පුනරුත්ථාපනයක් ඇති වී තිබීම ඊට හේතු වී යැයි සැලකෙන අතර ලංකාවට යාබද වූ දකුණු ඉන්දීය වෝළ රජුන්ගේ අධිරාජ්‍යයේ අධ්‍යාපන ප්‍රබෝධයක් පැවැති අතර එය ලංකාවට ද බලපෑ බව ද පිළිගනියි. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ව්‍යාකරණ සාධකව සංක්ෂිප්ත සංග්‍රහ කිහිපයක් ම රචනා වී ඇත. දෙමළ භාෂාව සඳහා පාවන්දී ආචාර්යවරයා විසින් රචනා කරන ලද නන්නුල්, බෞද්ධ භික්ෂුවක වන පුත්‍රාමිත්තිරාජ් (බුද්ධ මිත්‍ර) රචිත වීරසෝලියම් ද, ලක්දිව විසූ මහාකාශ්‍යප හිමි සංස්කෘත අධ්‍යයනයට රචිත බාලාවබෝධක නම් සංස්කෘත ව්‍යාකරණයත්, ධර්මකීර්ති හිමි පාලි භාෂා අධ්‍යයනයට සිසුන්ට සැකසූ බාලාවතාරය ද නිදසුන් වශයෙන් දක්වා මේ නිසා සිංහල භාෂාවට වේදේහ හිමියන් සිහල සද්දලක්ඛණයත්, පතිරජ පිරුවන්පති හිමියන් සිදත්සඟරාවත් සම්පාදනය කොට ඇති බව එක් අදහසකි (ද සිල්වා, 1969, පිටු. 196-197). දඹදෙණි යුගයේ දී ගද්‍ය සිංහලය ස්වාධීනව සංවර්ධනය වීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙසින් විවිධ වෙනස්කම්වලට ලක් වූ අතර වියතුන් විසින් රැක ගැනීමට උත්සාහ දරූ පද්‍ය සිංහලයට ද එය බලපාන ලද හෙයින් (නිදසුන් වශයෙන් 'හකාර' විනිශ්චය (හකර විනිස) දක්වා ඒ පිළිබඳ උගතුන් අතර පැහැදිලි අවබෝධයක් නොතිබූ බව පෙන්වා දී ඇත. සංස්කෘත හා පාලි භාෂා අනුව අමිශ්‍ර සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණ විධි දැක්වීම මුල සිට ම ඇරඹී ආ අතර සංස්කෘත හා පාලි පොත් ව්‍යාධ්‍යාන කතුවරුන් සිංහල ව්‍යාකරණයට එයින් නව එළියක් ලබා දී තිබේ. අමිශ්‍ර සිංහල භාෂාවට නියම පිළිවෙළින් ව්‍යාකරණයක් නොමැති වූ හෙයින් ඒ අඩුව පඬිවරුන්ට පෙනී ගිය අතර මේ උභ්‍යන්තව සම්පූර්ණ කිරීමට සිදත්සඟරාව රචිත ය. 'අදරෙනයදත ඔහු - විබතෑ නිරණ සියබසැ... (ජයතිලක. 1902, පි. 232) සූත්‍රයෙන් ද එය තහවුරු වන අතර අතිශය දුෂ්කර වූ මේ කාර්ය කිරීමට කතුවරයාට තමා සතු වූ දැනුම හා රූපිය හේතු වී ඇත (සන්නස්ගල, 1994, පිටු 199-205). එහෙත් පරණවිතානයන් පෙන්වා දී ඇත්තේ සියබස්ලකර ග්‍රන්ථ අභ්‍යන්තර කරුණු අනුව අනුරාධපුර යුගයේ අවසාන භාගයේ දී දැනට අභාවිත වූ ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථ තිබූ බවට සිතිය හැකි කරුණු ඇති බවකි (Paranavitana, 1956, p. 45). ගද්‍ය හා පද්‍ය ලිඛිත භාෂාහි ව්‍යාකරණයේ වෙනස්කම් පවතින හෙයින් මේ වෙනස්කම්හි විශේෂතා පහදා දීම සඳහා සිදත්සඟරාව රචනා කොට තිබේ (අභයසිංහ, 1998, පි. XIX). වික්‍රමසිංහයන්ගේ අදහස වන්නේ දඹදෙණි යුගයේ දී සිංහල භාෂාව ඉගෙනගැනීම සාමාන්‍ය ජනතාව අතට පත්ව තිබූ හෙයින් ඒ නිසා සිදත්සඟරාව රචනා වී ඇති බවකි.

සිංහල භාෂාව උගැන්ම ද මේ කාලයේ සාමාන්‍ය ජනයා අතර පැතිරෙන්නට වූයේ සාමාන්‍ය ජනකායට ද ප්‍රයෝජන වන සේ ප්‍රතිරාජ පිරුවන් හිමියෝ සිදත්සඟරාව කළහ. ග්‍රන්ථාරූඪ සිංහලය ද අප්‍රචලිත ශබ්දයන් හා ප්‍රයෝගයන් ද බැහැර කරමින් ටිකින් ටික ව්‍යවහාර භාෂාවට අනුරූප ව දියුණු වී ය. සිංහල ගද්‍යයෙහි ජනප්‍රිය ලක්ෂණ වඩ වඩාත් දියුණු වී ය (1991, පි. 29).

සිදත්සඟරාව රචිත අවදිය වන විට විදේශ බලපෑම්වලින්, මාසගේ පාලනය (ක්‍රි.ව. 1215-1236) (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාස, 1972, පි. 807) විශේෂව සමාජ, සංස්කෘතික හා දේශපාලනමය වශයෙන් ශ්‍රී ලාංකේය ජනතාවට අහඹය වූ තත්ත්වයක් ගොඩනැගී තිබිණි (පරණවිතාන, 1972, පිටු. 581-601). මේ නිසා ම භාෂාව හා සාහිත්‍ය පෝෂණයට ද දුර්වලත්වයක් ගෙන දුන්නේ භාෂාව සමාජ සංසිද්ධියක් බැවිනි. විවිධ සමාජ ගැටලු හමුවේ ශාස්ත්‍රීය කටයුතු පිරිහුණි. III වන විජයබාහු (ක්‍රි. ව. 1232-1236) (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972, පි. 807) හා ඔහු පුත් II වන පරාක්‍රමබාහු රාජ්‍ය පාලන සමයන් (ක්‍රි. ව. 1236-1270) (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972, පි. 807) කැපී පෙනෙනුයේ සමාජ, සංස්කෘතික හා දේශපාලන ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රියාදාමයක් ගොඩනැගීම පදනම් කරගෙනය (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972, පිටු. 674-724). එහි දී ශාසනික මෙන් ම ශාස්ත්‍ර පුනර්ජීවනයක් ඇති කිරීම, අධ්‍යාපනය ලබාදීමට කටයුතු නැවත ආරම්භ කිරීම, විනාශ වූ ග්‍රන්ථ වෙනුවට නව ග්‍රන්ථ රචනය හා විදේශවලින් සුදුසු ග්‍රන්ථ ගෙන්වා ගැනීමට ක්‍රියා කිරීම (ගුණවර්ධන, 1959, පිටු. 59-60) ආදිය මෙහි දී වැදගත්ය. ග්‍රන්ථ විනාශ කිරීමත්, උසස් භාෂා ඥානයෙන් යුත් හිඤ්ඤත් වහන්සේ විදෙස්ගත වීමත්, ශාසනය අතහැරීමත් හේතු කොටගෙන භාෂා ශාස්ත්‍රය හා ග්‍රන්ථකරණය සම්බන්ධව කාලීන පාලකයන්ට මුහුණ දීමට සිදු වූ ගැටලුවල ස්වභාවය සංකීර්ණ විය. මේ නිසා ම භාෂාව හා සාහිත්‍ය දැනුමින් පෝෂිත හිඤ්ඤත් වහන්සේ මෙන් ම අවශ්‍ය ග්‍රන්ථ විදේශවලින් ගෙන්වා ගැනීමට පාලකයන්ට සිදු විය (ගුණවර්ධන, 1959, පිටු. 59-60). සංස්කෘත, පාලි හා ද්‍රවිඩ ග්‍රන්ථ ගෙන්වාගත හැකි වුව ද සිංහල භාෂාව සම්බන්ධ ග්‍රන්ථ නොවීම ජාතික මට්ටමින් ගැටලු ඇති වීමට හේතු වී යැයි සැලකිය හැකිය. එය සිංහල භාෂාවේ සංස්ථිතිය සාධක ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථ කෙරෙහි වැඩි බලපෑමක් ඇති කළ බව පැහැදිලි වන්නේ සිදත්සඟරාවේ ව්‍යාකරණ විධි සාධකව ගොඩනැගී තිබිණි යැයි සැලකිය හැකි මනාකල්ප ඇසුරින්ම ය. සිදත්සඟරා කතුවරයා 'හෙළ' (සිංහල, හෙළ = සිංහල, හෙළ බස් = සිංහල භාෂාව (සොරක හිමි, 1999, (චිතිය භාගය), පිටු. 1175-1176), (එසේ ම අනවමදර්ශී මහා ස්වාමීන් වහන්සේ විසින් සිදත්සඟරා නම් මේ හෙළ ව්‍යාකරණය නිපදවන ලදී (ගුණවර්ධන, 1959, පි. 60). භාෂාවෙන් රචනා වී තිබූ පද්‍යය ග්‍රන්ථ උපයෝගී කොටගෙන සිංහල ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය ගොඩනැගීමෙන් පෙනීයන්නේ ව්‍යාකරණය සම්පාදනයට ව්‍යාකරණ පිළිබඳ මූල ග්‍රන්ථයක් නොපැවැති බව ය. 'සිංහල භාෂාවෙහි පෙර සිට පැවත ආවාහුයයි සිතිය යුතුවූ සියලුම ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථයෝ මේ කාලයේ විනාශභාක්ව තිබුණාහුයයි සිතිය යුතු බව පෙනේ' (ගුණවර්ධන, 1959, පි. 60).

මේ නිසා ම සිදත්සඟරා කතුවරයා මුඛදෙව්දාවන, සසඳාවන, සියබස්ලකර, එළසඳස් ලකුණ මෙන් ම දැනට අවිද්‍යමාන යැයි සම්මත දහතුන්වන සියවසේ පැවැති යැයි සැලකිය හැකි අසක්දාකව, මියුරුසඳෙස, මූලාශ්‍ර කොටගෙන 'සියබසෙහි' සංස්ථිතිය ගොඩනැගුවේය. දහමගැටය, දම්පියා අටුවා ගැටපදය, මහාබෝධිවංශ ගැටපද වැනි කෘති ශේෂව පැවැතිය ද

(ගුණවර්ධන, 1959, පිටු. 59-60) කාලීන අවශ්‍යතාවක්ව පැවැත ඇත්තේ සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය හඳුනාගැනීම, ගොඩනැගීම වැනි කරුණු විය යුතු හෙයින් මිශ්‍ර සිංහල භාෂාවෙන් රචනා වී තිබූ ග්‍රන්ථ අත්හැර දැමියැයි සැලකිය හැකිය. 'සියබසට' ආවේණිකව රචනා වී තිබූ ගද්‍ය ග්‍රන්ථ නොවූ බැවින් පද්‍ය ග්‍රන්ථ 'සියබසින්' ම රචනා වී පැවැති හෙයින් ඒ පිළිබඳ භාෂා ඥානයෙන් පෝෂිත සිදත්සඟරා කතුවරයා ඒ ග්‍රන්ථ සුපරික්ෂාකාරීව විමර්ශනය කොට සිදත්සඟරාව සම්පාදනය කළා යැයි සැලකීම වඩාත් යෝග්‍ය වනු ඇත. පහත සඳහන් ද තද් අදහසට යම් පිටිවහලක් ලැබෙයි.

භාෂාවම බලා එය විග්‍රහකොට එහි සංකීර්ණත්වයෙන් පැවති සියලු නානාවිධ ක්‍රමයන් නිරවුල් කොට පිළිවෙළ යොදා එකිනෙක වෙන් වෙන්ව පෙන්වමින් අමුතුවෙන් ශාස්ත්‍රයක් නිපදවාලීම ලෙහෙසි පහසු වූ වැඩක් නොවේ (ගුණවර්ධන, 1959, පි. 60).

දුහුනන් විෂය කොටගෙන සිදත්සඟරාව කළ බැවින් මේ දහතුන්වන සියවසේ ප්‍රවීණයන්ට පරිහරණය සඳහා සංකීර්ණ වූ ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථ තිබුණා විය හැකි යැයි පිළිගැනුන ද (ගම්ලත්, 1998) සීහළ සද්දලක්බණ වූ කලී සිදත්සඟරාව ම බව ද පිළිගැනීමකි (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1972, පිටු. 553, 727). වියත් ප්‍රභූන්ට මේ ව්‍යාකරණ හඳුනාගැනීම, භාවිත කිරීම මෙන් ම ඒ පිළිබඳ දැනුම පැවැති හෙයින් ද ස්වභාෂාව අධ්‍යයනයට පිවිසෙන ආධුනිකයන්ට ලේඛන ව්‍යවහාර රීති පිළිබඳ ප්‍රාමාණික දැනුමක් නොමැති හෙයින් අධ්‍යයනය කිරීමට සුදුසු වූ ග්‍රන්ථ ද නොවූ බැවින් ඔවුන් විෂය කොටගෙන සිදත්සඟරාව සම්පාදනය කළා යැයි සැලකිය හැකිය.

සිදත්සඟරාවට පෙර ස්වභාෂා ලක්ෂණයක් හෙවත් සිංහල ව්‍යාකරණයක් පැවැති බවට විශ්‍ය මතයෙන් පිළිගැනුන ද ඒ පිළිබඳ ව විවිධ මනාකල්ප පැවතුණ ද කරුණු දැක්වීම කළ නොහැකි වන්නේ ග්‍රන්ථය අවිද්‍යමාන බැවිනි (ගුණවර්ධන, 1959, පි. 60), ද සිල්වා, 1969, පිටු. 196-197, සහ ගමිලන්, 1998). කාලීන සමාජ, සංස්කෘතික හා පාලන තන්ත්‍රය බද්ධව කරුණු විමර්ශනයේ දී පෙනී යන්නේ ස්වකීය භාෂාවේ පරිශුද්ධ වූ සංස්ථිතිය පිරිහීම වළක්වා ගනිමින් ජේක ප්‍රයෝග හා ව්‍යවහාරය ඇසුරෙන් භාෂාවේ පිරිසිදු, නිවැරදි බව මෙන් ම අනන්‍යතාව රැකගැනීමටත්, ජාතික මට්ටමේ වූ කාලීන අවශ්‍යතාවක් සම්පූර්ණ කිරීමටත් සිදත්සඟරාව රචනා වූ බවකි.

සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ව විවිධ වූ අදහස් වර්තමානයේ දී වුව ද පළවේ. එබැවින් මේ අධ්‍යයනයේ දී අවධානය යොමු වන තවත් කරුණක් වන්නේ සිදත්සඟරාවේ විශේෂත්වය යි. මෙසේ රචනා වූ සිදත්සඟරාව පාලි, සංස්කෘත හා ද්‍රවිඩ භාෂාවලට, ඒ භාෂා සඳහා රචනා වී ඇති ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථවලට ගැනිව, නිදහසේ වැඩුණු සිංහල භාෂාවට නොගැළපෙන කෘතියකැයි ද (ධම්මපරායණ තිස්ස හිමි, සහ ඤාණීස්සර හිමි, 1966, පි. 139, සුමනසාර හිමි, 2007, හැඳින්වීම) 'සියබස' ලෙස කතුවරයා හඳුන්වන 'එළු බසට' කෙසේ වෙතත් ගද්‍ය සිංහලයට එතරම් බලපෑමක් නොවූ බවටත් (බලගල්ලේ, 2004, ආ: පිටු. 48-49) කටවහර වූ සිංහල භාෂාව හඳුනාගැනීමට සිදත්සඟරාවෙන් ලැබෙන පිහිට අල්ප බවටත් විද්වතුන්ගේ ආකල්ප වෙයි (ඩයස්, 1993, පි. 9). ඒ අතර 'හෙළ භාෂාවේ' ව්‍යාකරණය සඳහා ගිහි පැවිඳි ආචාර්යවරයන් මේ දක්වාම 'පුරුදු', 'පුහුණු' කරගෙන එන ලද්දේ සිදත්සඟරාව ම බවත්, පැරණි වූ ද, සම්භාව්‍ය වූ ද එකම ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය ද එය ම බව සඳහන් කොට ඇත්තේ මහාචාර්ය හෙට්ටිආරච්චි ය (ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, 1974, පෙරවදන). පාණිනී ඇතුළු සංස්කෘත ව්‍යාකරණ කෘතීන්, මොග්ගල්ලායන වැනි පාලි ව්‍යාකරණ කෘති ද, (සුමනසේරි හිමි, 2503, පි. 212) විරසෝලියම් ඇතුළු ද්‍රවිඩ ව්‍යාකරණ කෘති ද අඩු වැඩි වශයෙන් ආශ්‍රය කොට ඇති කතුවරයා හැකිතාක් දුරට ස්වාධීනත්වය ආරක්ෂා කරමින් සිදත්සඟරාව රචනා කොට තිබේ (ජයතිලක, 2009, පි.33). ව්‍යාකරණ විධි දක්වා ඇති ආකාරයෙන් කතුවරයා තුළ වූ සියුම් නිරීක්ෂණ ශක්තිය පැහැදිලි වන බවත් ප්‍රාචීන ව්‍යාකරණ සම්ප්‍රදාය හා තත්කාලීන භාෂා ව්‍යාකරණය පිළිබඳ මනා පටුත්වයක් පැවැති බවටත්, එය අවබෝධ කරගැනීමට ඒ ව්‍යාකරණ සම්ප්‍රදායත්, මධ්‍යකාලීන භාෂා ව්‍යවහාරය පිළිබඳවත් සුප්‍රතිෂ්ඨිත වූ අවබෝධයක් පැවැතිය යුතු බවටත් අදහස් වේ (කරුණාතිලක, 2006, පි. 110). ජාතික අනන්‍යතාව සපුරාලීමට සමත් සිදත්සඟරාව ඓතිහාසික වුවමනාවක් සම්පූර්ණ කිරීමට සියුම්ව ඉදිරිපත් කරන ලද පර්යේෂණාත්මක කෘතියක් බවට දක්වා ඇත්තේ බණ්ඩාරය (සම්භාෂා, 2002, පිටු. 98-99) ඒ කාලයට මෙන් ම මේ කාලයට ද සිංහල ව්‍යාකරණ ඊති ඉගෙන ගතහැකි කෘතියක් බවටත්, පක්ඥාසාර හිමි, 2004: ප්‍රස්තාවනාව) සිදත්සඟරා කතුවරයා වාග්විද්‍යාඥයකු බවටත් පිළිගැනෙයි (සාසනතිලක හිමි, 1960, පි. XI).

කිතු වසින් 13 වැනි සියවසෙහි ලියන ලදැයි සැලකෙන, දූතට ඉතිරි ව පවත්නා එක ම පුරාණ සිංහල ව්‍යාකරණ සංග්‍රහය වූ සිදත්සඟරාව එහි ඇති යම් යම් අඩුලුහුඬුකම් මධ්‍යයෙහි වුව ද අද පවා කැපී පෙනෙන අද්විතීය ග්‍රන්ථයයි (ද සිල්වා, 1969, පි. 195).

කෙසේ වුව ද සිදත් සඟරාව සිංහල භාෂාවට අසහාය ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය වැ සිටී. අළුගියවත්ත මුකවෙට්තුමන්ගේ කාලයෙන් පසු ලක්ෂ්‍යයන් නො විමසා මැ සිදත් සඟරායෙන් ව්‍යාකරණය ඉගැන්වීම සම්ප්‍රදායය වූ සේ පෙනේ (කුමාරතුංග, බු. ව. 2508, පි. V).

සිංහලයේ පැරණිතම ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය සේ අද බොහෝ දෙනා සලකන්නේ සිදත්සඟරාව නම් කෘතියයි. පාරම්පරික සිංහල ව්‍යාකරණ සම්ප්‍රදායෙහි 'ගුරුපොත' වශයෙන් සැලකෙන්නේ මේ කෘතියයි. විසිවැනි සියවසේ බිහි වූණු හැම සිංහල ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථයක්ම පාහේ සිදත්සඟරාව පාදක කොට ගෙන ලියන ලද්දේ වේ. සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය ඉගැන්වීම සඳහා දූතට භාවිත වන අත්පොත් අතුරින් බහුතරය 'සිදත්සඟරාව' පදනම් කොට ගෙන සකස් වූ ඒවා බව පෙනේ. මූලික වෙනසකට ඇත්තේ සිදත්සඟරාව පද්‍යයෙන් ලියා තිබීමත් මේ නූතන පොත් ගද්‍යයෙන් ලියා තිබීමත්ය. අන්තර්ගතය අතින් බලන විට මේ නූතන ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථවලද ඇත්තේ සිදත්සඟරාවේ එන කරුණුමයි (දිසානායක, 1995, පිටු. 51-52).

... අනවමදර්ශී ස්වාමීන් වහන්සේගේ සිද්ධාන්ත සංග්‍රහය දූතට ෂට් ශතවර්ෂාධික කාලයක් සියලු පඬිවරයන්ගේ ගරු සම්මානය ලබමින් එන හෙයින් ද මේ දීර්ඝ කාලය තුළෙහි ඊට අධිකයෙන් ගරු වූ ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථයක් තවමත් නොතිපත් හෙයින් ද එහි ඇත්තාවූ සාරත්වය හා සම්භාවනීයභාවය ද ප්‍රචීන වේමැයි (ගුණවර්ධන, 1959, පි. 60).

ජාතියේ ප්‍රොසිතිය මැනෙන්නේ ව්‍යක්තභාෂායෙන් ලියන ලද උසස් අදහස්වලින් පරිපෝෂිත ශිෂ්ට සම්පන්න ග්‍රන්ථාවලියක් ඒ ජාතියට හිමිව පවත්නා කල්හිය. ඉන් කිසිදු අඩුවක් නැතිකම සිංහල ජාතියේ භාග්‍යයකි. එබඳු පොත පත බහුල වීමේ යොග්‍යත්වය සැලකූ ශාබ්දිකයෝ ස්වකීය භාෂාවන් සම්භාවනීයත්වයට පත්කර ගැනුම් වස් ව්‍යාකරණ ගත් සැපයූහ. සිංහල භාෂාවේ උද්දීප්තියත් ගෞරවයත් සංරක්ෂණය පිණිස මෙකල පවත්නා ශ්‍රේෂ්ඨග්‍රන්ථය ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය නම් 'සිදන්සඟරාව' ය. මෙයින් ව්‍යාකරණ උගත් බුද්ධිමතුන් විසින් කරන ලද ගද්‍ය පද්‍ය ග්‍රන්ථ බොහෝ වෙති (සුමඛිගල හිමි, 1963, පි. V).

එතෙක් මෙතෙක් සිංහල භාෂාව පිළිබඳ ව ලියැවුණු උසස් ම ව්‍යාකරණය සිදන් සඟරාව බවත්, නවීන ව්‍යාකරණයන් හා සසඳ බලන විට එහි ඇතැම් අඩුපාඩු ඇතත් සිංහලය උගන්නවුන් විසින් එය කවදත් සාදරයෙන් සම්භාවිත බවත් පැහැදිලි ය (වික්‍රමසිංහ, 1964, පි. 197).

දඹදෙණි යුගයෙහි සිට අද දක්වාම සිංහල පඬිවරුන්, ලේඛකයන්, සිසුන් පරිශීලනය කරන ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය සිදන් සඟරාවයි. හෙළ ව්‍යාකරණ මඟ සම්පූර්ණයෙන් වෙනස් කරමින් කුමාරතුංග මුනිදාස මහතා විසින් හඳුන්වා දෙන ලද ව්‍යාකරණ ක්‍රමය තෙක් සිදන් සඟරාවට විකල්ප ව්‍යාකරණයක් නොවීය. සිදන් සඟරාවෙහි නොයෙකුත් අඩුපාඩු දැකි කුමාරතුංගයෝ තමා ද ව්‍යාකරණය උගත්තේ සිදන් සඟරාවෙන් බව සඳහන් කරති. එයින්දු පෙන්නුම් කෙරෙනුයේ කවර දුබලතා තිබුණ ද දඹදෙණි යුගයෙහි සිට වර්තමානය තෙක් සිංහලයාගේ ව්‍යාකරණ අවශ්‍යතාව ඉටු කිරීමට සිදන් සඟරාව සමත් වූ බවයි (පඤ්ඤාසාර හිමි, 2004, ප්‍රස්තාවනාව).

පූර්ව අදහස් මෙන් ම මේ සම්බන්ධ ව ඉදිරිපත් කොට ඇති විවිධ දැක්වීම්වලින් (තෙන්නකෝන්, 1967, පි. XVIII සහ ජයතිලක, 1902, ප්‍රස්තාවනාව) පැහැදිලි වන්නේ සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණ සංස්ථිතියට, විධිමත් රීති සමුදායක් නිර්දේශාත්මක ක්‍රමවේදයෙන් සම්මතකරණය කළ විශේෂ කෘතියක් වශයෙන් සිදන්සඟරාව හැදින්විය හැකි බව යි.

තවත් වැදගත් කරුණක් වන්නේ සිදන්සඟරා කතුවරයා ලබා ඇති ග්‍රන්ථභාෂය යි. සිදන්සඟරාව සැකසීමේ දී පාලි, සංස්කෘත හා දෙමළ භාෂා ආශ්‍රය කරන ලබාගෙන ඇති බව පැහැදිලි ය. පාණීනී, වන්ද්‍ර හා යාස්ක වැනි සංස්කෘත ව්‍යාකරණයන්, මෙරට වූ ප්‍රධාන ගුරු කුළ දෙකේ කච්චායන හා මොග්ගල්ලාන පාලි ව්‍යාකරණයන් නන්දුල්, වීරසෝලියම් මෙන් ම තොල්කාප්පියම් ද්‍රවිඩ ව්‍යාකරණයන් සුදුසු ලෙසින් අධ්‍යයනය කොට ආභාසය ලබාගෙන ඇත. වියත් අදහස්වලින් ද තහවුරු කළ හැකි වන්නේ සිදන්සඟරා කතුවරයා සිදන්සඟරාව සම්පාදනයේ දී ඊට පෙර මෙන් ම කාලීන භාෂා පසුබිම යටතේ මූල භාෂාවන්හි ප්‍රධාන ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථ ද මෙරට බිහි වූ ප්‍රධාන පාලි භාෂා ව්‍යාකරණ ගුරු කුළ දෙකට අයත් ග්‍රන්ථවල මෙන් ම ද්‍රවිඩ ග්‍රන්ථහි ආභාසයක් ලබා ඇති බව ය. ප්‍රාමාණික වියතුන් බොහෝ දෙනෙක් මේ අදහසට එකඟතාවක් දක්වති (සන්නස්ගල, 1994, පිටු 199-204 සහ දිසානායක, 1995, පිටු. 56-57).

ග්‍රන්ථයෙහි ප්‍රකට ව පෙනෙන අභ්‍යන්තර සාක්ෂ්‍යවලින් මේ කෘතියෙහි කතුවරයා සිංහල, සංස්කෘත, පාලි සහ දෙමළ යන භාෂාවන්හි ව්‍යාකරණය පිළිබඳ පෘථුලාවබෝධයක් ඇතිව සිටියකු බව නිතැතින් ම හැඟී යයි (ද සිල්වා, 1969, පි. 195).

The author of the oldest existing Sinhalese grammer, the Sidatsañgarā (13th Century), followed the Sanskrit grammar of Candra and the Pali grammar of Moggallāna. He also appears to have known the Tamil grammar of viracōliyan. This Tamil grammar too. No doubt was based on some Sanskrit System. Thus the author of the Sidatsañgarā for the most part classified his findings according to the Sanskrit System he knew (Godakumbura, 1950, p. 76).

සිදන් කතුමා ද්‍රවිඩ ව්‍යාකරණය සම්පූර්ණයෙන් ආශ්‍රය නොකරන ලදද ඇතැම් ව්‍යාකරණ ක්‍රමයන් ද්‍රවිඩ ව්‍යාකරණයට අනුරූප වන පරිද්දෙන් දක්වා ඇති බව පෙන්විය හැකිය (ධම්මරතන හිමි, 1963, පි. 56).

සමහර පුරාණ සිංහල ව්‍යාකරණ සම්ප්‍රදායයන් සමග පාලි, සංස්කෘත හා ද්‍රවිඩ ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථවලින් ද ලබාගත් ව්‍යාකරණ ලකුණු සිද්ධාන්ත ඇතුළත් වූ බව එහි එන කියමන්වලින් ද සන්නසේ ආ පුරාණ මතාන්තරවලින් ද සමහර සිද්ධාන්ත කුලනාත්මකව බැලීමෙන් ද ප්‍රකාශ වේ. ඒවා භාෂාන්තරයන්හි ආ පිළිවෙලින් ම නොගත් බවට සිද්ධාන්ත එන 'වහරට යුහු සිය බසැ' ප්‍රයෝග සාක්‍ෂ්‍යය (විජයසූරිය, 2002, පි, 72).

මාතෘ භාෂා අභාසය කැපී පෙනුන ද දෙමළ ආභාසය ලබාගත් බව පැහැදිලි ව හඳුනාගත හැකිය. සිද්ධාන්තවේ දෙමළ ආභාසය පිළිබඳ ව කරුණු දක්වන ධම්මරතන හිමියන් පෙන්වා දෙන්නේ ග්‍රන්ථාංගමුණු (කාව්‍යකරණයට සුදුසු ව්‍යාකරණයක් කිරීම) පරිච්ඡේද ප්‍රමාණය (සැලැස්ම), විභක්ති රීතියේ දක්වා ඇති නිපාත පද, යකාර - වකාරාගමය සන්ධිය, උදාහරණ දැක්වීමේ දී බුදුගුණ භාවිතය වැනි කරුණු සැලකීමේ දී සිද්ධාන්තවට දෙමළ ආභාසය ලැබී ඇති බව හඳුනාගත හැකි බව ය. එසේ වුවත් ඒ සමානත්වයට හේතු වශයෙන් ඒ හිමියන් දක්වා ඇත්තේ දෙමළ ව්‍යාකරණයන් ද සංස්කෘත ව්‍යාකරණයේ ආභාසය ලබාගෙන තිබීම ය.

කර්තෘවරයා 'බුද්ධමිත්‍ර' නම් මහායාන බෞද්ධ භික්ෂුවයි. ඔහු ද්‍රවිඩ භාෂාවේ මෙන් ම සංස්කෘත භාෂාවෙහි ද විශාරදයෙක් වූ බව මේ ග්‍රන්ථයෙන් හෙළිවේ. වීරසෝලියම් ව්‍යාකරණය රචනා කර ඇත්තේ සංස්කෘත ව්‍යාකරණ නීතිරීති අනුවය. මෙය රචනා කළ කාලයේ ම ද්‍රවිඩයන් විසින් භාවිතයෙන් බැහැර කරන ලද්දේ මේ නිසාය (ධම්මරතන හිමි, 1963, පි. 54).

කෙසේ වුව ද සිද්ධාන්තව සැකසීමේ දී වීරසෝලියම් ව්‍යාකරණය සිද්ධාන්තව කතුවරයාගේ සිතේ තදින් ම ඇඳී තිබුණ බව ධම්මරතන හිමියන් ද සඳහන් කොට තිබේ (ධම්මරතන හිමි, 1963, පි. 55). අබේසිංහයන් ද පෙන්වා දී ඇත්තේ වීරසෝලියම් ව්‍යාකරණයේ බලපෑම සිද්ධාන්තවෙන් හඳුනාගත හැකි බවය (අභයසිංහ, 1998, පි. 11). සිද්ධාන්තවේ සැලැස්ම ද වීරසෝලියම් ව්‍යාකරණයට සමාන ය. ග්‍රන්ථ දෙකේ ම පරිච්ඡේද දොළහකි. ග්‍රන්ථාවසානයට දෙකේ ම ඇත්තේ ඡන්දස් හා අලංකාර ය. මේ ග්‍රන්ථ දෙක අධ්‍යයනයේ දී වෙනස හඳුනාගත හැකි වන්නේ වීරසෝලියම් ව්‍යාකරණයට අර්ථාධිකාරයක් හා නිගමන ගී තුනක් ඇතුළත් කොට තිබීම ය. සිද්ධාන්තවට අර්ථාධිකාරයක් ඇතුළත් කොට නැති අතර නිගමන ගී පහක් ඇතුළත් කොට තිබේ. සිද්ධාන්තවේ අක්ෂර මාලාවේ සිට (පණකුරු ගතකුරු නාමිකරණය) විවිධ ව්‍යාකරණ රීතිවල සිද්ධාන්ත දැක්වීම, පැහැදිලි කිරීම, අර්ථකථනය, නාමිකරණය, වර්ගීකරණය හා උදාහරණ දැක්වීම ආදියේ වීරසෝලියම් ව්‍යාකරණයෙන් මෙන් ම සංස්කෘත, පාලි ග්‍රන්ථ ආභාසයෙන් සිය ව්‍යාකරණය පෝෂණය කළ සිද්ධාන්තව කතුවරයා ඊට පෙර හා සම කාලයේ තිබූ විවිධ අමිත්‍ර කෘති ද ඇසුරු කරමින් ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය ගොඩනගා එහි රීති පැහැදිලි කරමින් ස්වකීය භාෂාව සංවර්ධනය කොට ඇත්තේ තම භාෂාවේ අනන්‍යතාව ද සුරැකෙන පරිදි ය.

මෙහි දී පැහැදිලි වන්නේ සංස්කෘත මෙන් ම පාලි ව්‍යාකරණයන්ට වේද සූත්‍ර මෙන් ම පෙළ දහම භාවිතයට ගැනීමට පහසු වූව ද පතිරජ පිරුවන්පති හිමියන්ට එවැන්නක් නොවූ බවකි. මේ නිසා ම සිද්ධාන්තව කතුවරයා සිගිරි ගී ද ඒ වන විට අමිත්‍ර සිංහලයෙන් රචනා වී තිබූ අසක් දා කව, පුරාණ මයුර සන්දේශය, කවිසම්මන් මෙන් ම සසඳාව, මුවදෙව්දාවන වැනි ගී පොත් ද ඊට අමතර ව සියබස්ලකර හා එළසඳස් ලකුණ අතිරේකව ද භාවිත කොට ඇති බවකි. (ද සිල්වා, 1963, පි. 196 සහ අභයසිංහ, 1998, පි. XIX). එබැවින් සිංහල ග්‍රන්ථ ඇසුරින් සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය ගොඩ නැගූ සිද්ධාන්තව කතුවරයා සංස්කෘත, පාලි හා දෙමළ භාෂා ඇසුරින් එය පෝෂණය කළ බව කිව හැකිය.

මේ පිළිබඳ ව අධ්‍යයනයේ දී හඳුනාගත හැකි තවත් වැදගත් කරුණක් වන්නේ ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය දැක්වීමේ ස්වරූපය යි. සිංහල භාෂාවේ වූ ව්‍යාකරණ රීති සමුදායක් සංහිතාගත කොට ඇති මේ සංක්ෂිප්ත කෘතියට ග්‍රන්ථ කර්තෘ වූ පතිරජ පිරුවන්පති හිමියන් නාම ගන්වා ඇත්තේ 'සිද්ධාන්තව, සිද්ධ, සිද්ධ, සිද්ධිත්' වශයෙනි (ජයතිලක, 1902, පිටු. 1, 5, 107, 231, 232). 'සිද්ධාන්තව' යන නාමයේ අර්ථයට අනුව ග්‍රන්ථ ව්‍යුහයේ කරුණු සැලකීමේ දී හඳුනාගත හැකිවන්නේ පාලි, සංස්කෘත මෙන් ම දෙමළ භාෂා ආශ්‍රය ද ඇතිව එයින් පෝෂණය ලැබූ 'හෙළ' ව්‍යාකරණයේ සංස්ථිතිය න්‍යායාත්මක ව මෙන් ම තර්කානුකූලව ගොඩනගා ඇති බව යි. එහි ක්‍රමික බව හා සැලසුම් සහගත ලක්ෂණ හා ඉදිරිපත් කිරීමේ ස්වරූපය විශ්ව සාධාරණ වූවක් වෙයි. එහි සිද්ධාන්ත විග්‍රහාත්මකව හා විචාර දෘෂ්ටියෙන් හඳුනාගත හැකි වූව ද සම්ප්‍රදායට ගරු කරමින් ම ගොඩනගා තිබීම සුවිශේෂීත බවකි. ග්‍රන්ථ නාමයේ සිට සියලු ව්‍යාකරණ අවබෝධයට පහසු වන ආකාරයට එකින් එක අධ්‍යයනය කොට විමර්ශනයට හසු කිරීමෙන් හඳුනාගත හැකි අයුරින් දක්වා තිබේ. එයින් පැහැදිලි වන්නේ ව්‍යාකරණ සන්දර්භයේ පමණක් නොව කතුවරයා විසින් දක්වන ලද සියලු ප්‍රයෝග විධිමත් ස්වරූපයකින් සැලසුම් සහගතව ග්‍රන්ථයට ඇතුළු කිරීමට කර්තෘ උත්සාහ දරා ඇති බවය. 'සිද්ධාන්තව සංග්‍රහ' යන්න ක්ෂේත්‍ර විෂය විද්වතුන් අර්ථකථනය කොට ඇති ආකාරයෙන් ද සිද්ධාන්තව පිළිබඳ ව අවබෝධයක් ලබාගැනීමට පහසු කරවයි.

‘සිදත්’ යන්න ‘සිද්ධාන්ත’ ශබ්දයෙන් ද, ‘සඟරා’ යන්න ‘සංග්‍රහ’ ශබ්දයෙන් ද පැමිණියේ ය. ‘සිද්ධාන්ත’ නම් පරීක්ෂා කොට බැස ගත් සහේතුක නිගමනයෝ ය. ‘සංග්‍රහ නම් විසිරී ගිය අර්ථයන් එක්රැස් කිරීම සැකෙවින් දැක්වීම ය. සිංහල ව්‍යාකරණය පිළිබඳ බැසගත් නිගමනයන් හකුළුවා කළ ග්‍රන්ථය හෙයින් ‘සිදත්සඟරා’ යන නම මෙයට යෙදේ. ඒ මේ ග්‍රන්ථයට අයත් විශේෂ නමකි (සුමනපෝති හිමි, 2503, පි. 210).

දැනටදී යුගයේ බිහි වූ කෘති අතුරෙන් ආධුනික විප්‍රලාභයට උපදෙස් දෙන විද්වත් ආශ්‍රයට ද සුදුසු වන කීර්තිමත් ග්‍රන්ථය සිදත්සඟරාව නම් වූ ස්වභාෂා ව්‍යාකරණය බව සිද්ධාන්ත පරීක්ෂණයේ දක්වා ඇත.

සිධාන්තයන් සම්ප්‍රගතකොට කරන ලදීන් සිද්ධාන්ත සංග්‍රහ නම් (ගුණවර්ධන, 1959, පි. 45).

... සංස්කෘත ශබ්ද ව්‍යවහාර ලෙසින් කියනලද්දේ සිධාන්තසම්ප්‍රගත යන නාමයයි - එහි වචනාර්ථය නම්, සිධකරණ ලද අන්තය යමකින්ද ඒ සිධාන්තයි - ප්‍රමාණාදිය හෙලා පළමු තිබුණු පක්ෂයහැර සිධකරණ ලද පක්ෂය පිහිටුවන ස්වභාව වූ වාක්‍ය සමූහයක් සිධාන්ත නම් වේ... සම්ප්‍රගතයනු, සමූහයෙහිද, සංකෂ්පයෙහිද, බොහෝ අතී ඇති වාක්‍යයන් එකතූන එකතුකිරීමෙහි ද වැටේ - මෙතැන්හි සංකෂ්පපාඨය අභිමතවේ - එහෙයින් සිධකරණලද අන්ත ඇති සංකෂ්ප වූ ප්‍රකරණය ‘සිධාන්ත සම්ප්‍රගත’ නම් වේ (සුමංගල හිමි, 1929, පි. 1).

මීට ‘සිදත්සඟරාව’ යන නම දෙන ලද්දේ මෙය භාෂා ව්‍යවහාරයට හා පද්‍ය රචනයට අදාළ ‘සිද්ධාන්ත’ (සිදත්) සමූහයක ‘සංග්‍රහයක්’ (සඟරාවක්) වන හෙයින් (දිසානායක, 1995, පි. 51) .

ඉහත කරුණු විමසීමේ දී පෙනී යන්නේ ජේකයින්ගේ කාව්‍ය හා ගද්‍ය (ලෝක) ව්‍යවහාරය විමසා ස්වකීය භාෂාවට ආවේණික වූ සිද්ධාන්තවල සංස්ථිතිය සංක්ෂිප්ත ව සංහිතා ගතකොට ඇති කාව්‍යමය ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය සිදත්සඟරාව වශයෙන් සැලකිය හැකි බව යි.

සිදත්සඟරාවේ පරිච්ඡේද දොළහකින් ව්‍යාකරණ විධි විස්සක් දක්වා ඇති අතර එහි සංස්ථිතිය විමර්ශනයේ දී පළමු පරිච්ඡේදය විශේෂ වන අතර සංකීර්ණ ද වෙයි. ඒ ග්‍රන්ථ නාමය, අරමුණු, න්‍යායාත්මක ක්‍රමවේදය, පසු විභාගාක්ෂියට අයත් ව්‍යාකරණ විස්ස නාම මාත්‍රිකව පෙළගැස්වීම, (අක්ෂර) ශබ්ද විග්‍රහයෙන් පසු නැවත සංක්ෂිප්තව එක් එක් සූත්‍ර පාඨ ගෙන ව්‍යාකරණ විධි විස්ස සූත්‍ර ඇසුරෙන් පැහැදිලි කොට නිර්දේශීකරණය හා උදාහරණවලින් එහි ස්වරූපය මතුකොට දැක්වීම, ජාත්‍යාදී පංචකය හා අන්වර්ථාදී ද්විකයක් ‘හ’ කාර විනිශ්චයන් ඇතුළු කොට තිබීම මුල්කරගෙන යි. ඉටුනිටු හා අලංකාර පිළිබඳ සටහන ව්‍යාකරණ විධි විස්ස නම් කිරීමේ දී මෙන් ම සම්පිණ්ඩිත ව දැක්වීමේ දී බැහැර කොට තිබේ.

සිංහල භාෂාව අධ්‍යයනයට පිවිසෙන නවකයින් අරමුණු කොට රචිත මෙහි හැඳින්වීමෙන් ග්‍රන්ථ අන්තර්ගතය සංක්ෂිප්තව හෙළිදරව් කොට ඇත. එයින් ග්‍රන්ථ පරිශීලනය කරන පිරිසට අවබෝධය පහසු වේ. සිදත්සඟරා කතුවරයාට ද මේ ධර්මතාව අභිමත වූ බව ප්‍රථම පරිච්ඡේදයේ දී පූර්වාපාර්ථ විමර්ශනයේ දී නිගමනය කළ හැකි වෙයි.

අක්ෂර විග්‍රහය පළමු අදියරයේ දී ම විමසා ස්ථාපිත කරන සිදත්සඟරා කතුවරයා භාවිකයන්ට ද විශ්ලේෂණයෙන් යුතුව හඳුනාගැනීමේ හිඩැස දක්වා ඇත්තේ භාෂාවේ හිතකර භාවයත්, ඔවුන්ගේ අවබෝධයේ පහසුවත් වෙනුවෙන් බව තහවුරු වන්නේ ග්‍රන්ථ ව්‍යූහය අධ්‍යයනය කිරීමේ දී ය. දෙවන අදියරේ සිට ව්‍යාකරණ රීති නිර්දේශ කරන කතුවරයා උපාංග සූත්‍ර ඇසුරෙන් හා උදාහරණ භාවිතයෙන් ව්‍යාකරණ පැහැදිලි කරයි. ඒ අතර ප්‍රධාන විග්‍රහාත්මක ක්‍රමවේදය වන ජේක ප්‍රයෝග හා ව්‍යවහාරාශ්‍රයෙන් කරුණු ඉදිරිපත් කරන ලදී සඳහන් කරන අතර ම වැඩිදුර අධ්‍යයනයට හා අවබෝධයට ද ගැටලු නිරාකරණය කරගැනීමට ද, සිදත්සඟරාවට ඇතුළු නොවී ඇති යම් යම් ව්‍යාකරණාංග හඳුනාගැනීමට නිර්දේශ කොට ඇත්තේ ශිෂ්ට ව්‍යවහාරය යි. සංකීර්ණ වූ මෙන් ම විවිධ පරිසරවල බහුලව භාවිතව ඇති ව්‍යාකරණ උදාහරණ රාශියකින් පැහැදිලි කරන අතර පහසුවෙන් අවබෝධ කොටගත හැකි ව්‍යාකරණ සංක්ෂිප්තව ද උදාහරණ කිහිපයකින් ද ඉදිරිපත් කොට ඇත. සිදත්සඟරාවේ සියලු ව්‍යාකරණ රීති දැක්වීමට තද් ආකාරයට අනුකූල වන අතර විග්‍රහාත්මක ක්‍රමවේදය හා බද්ධ ව සිදුකොට තිබීම විශේෂිත ය.

දත්ත අධ්‍යයනයේ දී සිදත්සඟරාවේ සංස්ථිතියේ විශේෂතා වශයෙන් හඳුනාගත හැකි කරුණු වන්නේ, ඉෂ්ට දේවතා නමස්කාරය (ග්‍රන්ථය පොදු සම්මතයෙන් බහුජන ගෞරවාදරයට පාත්‍ර කිරීම, කර්තෘ අරමුණු හා අභිමතාර්ථයේ පැහැදිලි බව, ක්‍රමවේදය හා සැලැස්මේ නිරවුල් බව, පූර්වාචාර්ය අනුගමනය, ව්‍යාකරණාංග

ව්‍යවහාරානුසාරයෙන් හඳුනාගැනීමට නිර්දේශ කිරීම, යම් ව්‍යාකරණ විධියක් සම්බන්ධයෙන් විස්තර වෙනත් ස්ථානයක දක්වන්නේ නම් ඒ බව සඳහන් කොට තිබීම, අන්තර් ග්‍රාන්ථිකාභාසය, ව්‍යාකරණ ලක්ෂණය ස්ථීරව ම අර්ථකථනයට වඩා එහි ස්වරූපය හා නිදසුන් දැක්වීම, සිද්ධාන්ත පැහැදිලි කිරීමේ අවශ්‍යතාව මත උදාහරණ අඩු වැඩි ලෙස ඉදිරිපත් කිරීම, නිදර්ශන දක්වා තවත් ඒ හා සමාන නිදර්ශන ඇති බවට 'ඇගි' 'ඇ' මගින් සනාථ කිරීම, වචන කෝෂයේ පුළුල් භාවය හා භාෂා පරිණාම ලක්ෂණ විශද කොටගත හැකිවීම ආදිය යි.

ග්‍රන්ථය රචනා කිරීමේ ප්‍රධාන අරමුණු දෙකක් තම ව්‍යාකරණ කෘතියේ සඳහන් කළ කතුවරයා අරමුණු හා බද්ධ කොට ව්‍යාකරණ විධි නිර්දේශීකරණය කළේය. එහි දී සිංහල භාෂාවට ව්‍යාකරණ විධි විස්සක් නිර්දේශ කළ අතර 'සිදත්සඟරාව' ග්‍රන්ථය සිංහල භාෂාව අධ්‍යයනයට පිවිසෙන නවකයින්ට නිර්දේශාත්මක කෘතියක් වශයෙන් හඳුන්වා දුන්නේය. සමාජයේ උගතුන්ට, වියතුන්ට මෙන් ම ප්‍රභූන්ට මේ කෘතියෙන් ඔවුන්ගේ අවශ්‍යතාවලට සුදුසු ප්‍රයෝජන නොලැබිය හැකි යැයි පෙන්වා දුන් කතුවරයා උගතුන්ගෙන් ගොඩනැගිය හැකි විරෝධතාවට යම් සීමාවක් පනවමින් ආධුනික විද්‍යාර්ථීන්ට නිර්දේශ කිරීමෙන් තමන් ගොඩනැගූ සිය භාෂාවේ ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය බහුතර වියත් සමාජයෙන් දීර්ඝ කාලීන ව පවත්වාගැනීම අපේක්ෂා කළේය. එවක දුහුනන් අනාගතයේ සමාජ වියත් ප්‍රභූන් වන බැවින් ඔවුන්ගේ ආශ්‍රයෙන් සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණයට නව පරම්පරාවක් ගොඩනැගීම සිදත්සඟරා කතුවරයාගේ මූලික අරමුණු හා බද්ධ වූ තවත් අපේක්ෂිතාර්ථයක් බව පැහැදිලිව හඳුනාගත හැකිය.

සිදත්සඟරාවේ භාෂා ලක්ෂණ ද අවධානය යොමු විය යුතු තවත් කරුණකි. සිංහල භාෂා ඉතිහාසයේ යුග වර්ගීකරණයේ දී සිදත්සඟරාවට ප්‍රමුඛස්ථානයක් හිමි වීමට හේතු වී ඇත්තේ සිදත්සඟරාව බිහි වූ කාලය සාධක කොට මධ්‍යකාලීන යුගය අවසාන කිරීම හා නූතන යුගාරම්භයේ සීමා ලකුණු දැක්වීම හේතු කොටගෙන යි. විල්හෙල්ම් ගයිගර් එය සිංහල භාෂා සම්ප්‍රදායාරෝපිත කොට ඇත්තේ මෙසේ යි.

මධ්‍ය කාලීන සාහිත්‍ය හා නවීන සාහිත්‍ය අතර හරිම සීමාවක් ලකුණු කිරීම ඉතා දුෂ්කර ය. මම එය දහනුන්වන සියවස ලෙස සලකා ගනිමි. කවර හෙයින් ද සංස්කෘත භාෂාවට පාණිනියන්, පාලියට කච්චායනයන් යම් සේ ද සිංහල භාෂාවේ ඉතිහාසයට එබඳු වූ සිදත්සඟරාව නමැති ප්‍රසිද්ධ ව්‍යාකරණය ලියැවුණේ එම සියවසෙහි වන හෙයිනි. (ගයිගර්, 2005, පි. 7).

ගයිගර්ගේ ඉදිරිපත් කිරීමට අනුගත වුවහොත් සංස්කෘත භාෂාවට පාණිනිය මෙන් ම පාලියට කච්චායන වන අයුරින් සිංහල භාෂාවට සිදත්සඟරාව සලකා ඇත. එයින් සිදත්සඟරාවට හිමි ස්ථානය සරලව හඳුනාගත හැකිය. මේ පිළිබඳ ව කරුණු ඉදිරිපත් කරන කුලසූරිය, මධ්‍යතන යුගයේ අවසානයත් නූතන යුගයේ ආරම්භයත් දහනුන්වන ශත වර්ෂයේ මධ්‍ය කාලය යැයි නිගමනය කිරීමට ඇති එකම හේතුව සිදත්සඟරාව බව පෙන්වා දී ඇත්තේ තද් සමයේ භාෂාවෙන් හඳුනාගත හැකි ප්‍රධාන භාෂා ලක්ෂණ ද සඳහන් කරමින්ය. එනම් සිංහල රචනා ක්‍රමය එක් නියමිත තත්ත්වයකට පැමිණ වීම හා කථා ව්‍යවහාරයේ පැවැති භාෂාවන් ග්‍රන්ථ භාෂාවන් අතර පරතරය ඇති වීම යි (කුලසූරිය, 1961, පිටු. 59-68). මෙයින් ප්‍රකට වන එක් කරුණක් නම් භාෂණ ව්‍යවහාරය ග්‍රන්ථ භාෂාවෙන් ඇත් වුව ද ඒ දෙකේ ම ඒ ඒ ව්‍යවහාර සඳහා බලපෑමක් ද ඇති කරගෙන ඇති බව යි. මේ පිළිබඳ විමසීමේ දී සද්ධර්මරත්නාවලිය, සූජාවලිය වැනි ග්‍රන්ථ අධ්‍යයනයෙන් දැක්විය හැකි වන්නේ භාෂණ හා ලේඛන ව්‍යවහාරය අතර සම්පාශ්‍රයක් දඹදෙණි යුගයේ දී ගොඩනැගුණ බවකි. ඥානානන්ද හිමියන් දක්වා ඇත්තේ ප්‍රාකෘත හා පුරාතන යුගවලින් පසු එළැඹුම් සිංහල භාෂාව ප්‍රාකෘත ස්වරූපය සැබෑ වශයෙන් ම වෙනස් ව සිංහල භාෂා ලක්ෂණවලින් යුක්ත වීම මත සිංහල භාෂා අවධිය නාමය භාවිතයට උචිත බවකි (ඥානානන්ද, 1940, පි. 188). සිදත්සඟරාව ද ආශ්‍රය කරගෙන දඹදෙණි යුගයේ භාෂා ලක්ෂණ ලෙස දෙගම්මැද හිමියන් දක්වා ඇත්තේ ව්‍යවහාර භාෂාවක්, ග්‍රන්ථ භාෂාවක් සමීප වීම, නාමාධ්‍යාන වරනැගිලි ක්‍රමය ක්‍රමික වීම, විසින්, ගෙන්, ගේ, කෙරෙහි ආදීන්ගේ විධිමත් භාවිතය, මේ කාලයට පෙර වේගයෙන් සිදු වූ භාෂා පරිණාමයේ ඒ වේගවත් බව අඩු වීම වැනි කරුණු යි (සුමනපේරි. 2503, පිටු. 194-195).

මේ අවදියේ දී මිශ්‍ර සිංහල භාෂාවට සම්භාව්‍ය උගතුන්ගේත් විශේෂ ස්ථානයක් හිමි ව තිබුණි යැයි සැලකිය හැකි අතර විවිධ භාෂා මතවාද හමුවේ වුව ද සිංහල භාෂාවේ ලේඛන ව්‍යවහාරය ඉගෙන ගන්නා වූ විද්‍යාර්ථීන් ප්‍රධාන අරමුණ කොට ඔවුන්ට පෙළපොතක් සම්පාදනය කිරීම සිදත්සඟරා කතුවරයාගේ මූඛ්‍ය අභිමතාර්ථය වුව ද ඒ හා බැඳුණු තවත් කරුණු ද වෙයි. ජේක ප්‍රයෝග හා ව්‍යවහාරය ව්‍යාකරණ විග්‍රහයේ ක්‍රමවේදය බව නිර්දේශීකරණය එමගින් සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය දීර්ඝ කාලීන ව ජාතික අනන්‍යතාව තහවුරු වන අයුරින් පවත්වා ගැනීම, ජාතික වශයෙන් ගොඩනැගී තිබුණු ගැටලුවක් නිරාකරණය කරගැනීම එනම් විභක්ති ඇතුළු ව්‍යාකරණ විධි පිළිබඳ යම් නිර්දේශයකට එළැඹීම හා ඊට නව ග්‍රන්ථයක් සම්පාදනය කිරීම ඒ අතර වෙයි.

ව්‍යාකරණ විධි විග්‍රහ කිරීමේ ක්‍රමවේදය වශයෙන් ජේක ප්‍රයෝග හා ව්‍යවහාරය නිර්දේශීකරණය කිරීමෙන් කතුචරයා අපේක්ෂා කළ සිංහල භාෂාවේ ජේක ඊති හා ව්‍යවහාරය පරිශුද්ධාත්මකව ආරක්‍ෂා කරගැනීමේ වුවමනාව සම්පූර්ණ වූ අතර ජාතික අනන්‍යතාව තහවුරු වීමට ද එය හේතු විය. සිදත්සඟරාව සැකැසීමට කතුචරයාට මූල ග්‍රන්ථයක් නොවූ හෙයින් කිසියම් සංකීර්ණ පරිසරයක් ඇති වුව ද සිංහල භාෂාව හා සංස්කෘත, පාලි හා දෙමළ භාෂා පිළිබඳ මනා පරිචයක් වූ සිදත්සඟරා කතුචරයා මිශ්‍ර සිංහලයෙන් රචිත ගද්‍ය සාහිත්‍ය කෘති බැහැර කොට හුදු හෙළ වහරින් සම්පාදනය වී තිබූ පද්‍ය ග්‍රන්ථ භාවිතයට ගත්තේය. ඒ පිළිබඳ ව මනාව අධ්‍යයනය කළ කතුචරයා ඒ ඇසුරින් ස්වාධීන වූ ව්‍යාකරණ සංස්ථිතියක් අමිශ්‍ර සිංහල භාෂාවට ම ආවේණිකව ගොඩනැගුවේය.

තද් ආකාරයට සිදත්සඟරාව පිළිබඳ ද්විතීයික මූලාශ්‍ර දත්ත උපයෝගීතාවෙන් විශ්ලේෂණාත්මක විග්‍රහක යෙදීමේ දී පැහැදිලිව හඳුනාගත හැකි වැදගත් කරුණු කිහිපයකි. සිදත්සඟරාව සැකැසීමේ මූලික අරමුණු අතර අමිශ්‍ර සිංහල භාෂාවට විහක්ති ඇතුළු ව්‍යාකරණ පිළිබඳ නිශ්චිත දැක්වීමක් ඉදිරිපත් කිරීම සිදත්සඟරා කතුචරයාගේ එක් අභිලාෂයකි. මිශ්‍ර සිංහලය බැහැර කොට 'සියබස' වෙනුවෙන් සම්පාදිත කෘතියකැයි සලකා සිදත්සඟරාවේ ව්‍යාකරණ විධි විභාග කිරීමේ දීත් කතුචරයා ව්‍යාකරණාංග පැහැදිලි කිරීමට භාවිත උදාහරණ ආශ්‍රයෙනුත් පැහැදිලිව ම කාව්‍ය හා ලෝක ව්‍යවහාරයෙන් විමසා දැනගැනීමට නිර්දේශ කිරීමෙනුත් පෙනී යන්නේ අමිශ්‍ර පද්‍ය සිංහලය මෙන් ම ගද්‍ය ව්‍යවහාරයට සිදත්සඟරා කතුචරයාගේ ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය ප්‍රාමාණික බවකි. එපමණ ද නොව යම් උනන්දු පිළිබිඹු වුව ද මිශ්‍ර සිංහලයෙන් පෝෂිත ව බිහිව ඇති ගද්‍ය සිංහලය විභාග කිරීමට අවශ්‍ය මූලික සිද්ධාන්ත බොහොමයක් සිදත්සඟරාවේ ඇතුළත් ය. ඇතැම් ව්‍යාකරණ විධි පද්‍යයේ බහුල ව භාවිත බැවින් ගද්‍ය භාෂාවට අනවශ්‍ය යැයි දැක්වීම් හමු වුව ද සියලු කරුණු විග්‍රහයේ දී ස්වභාවිකයන්ගේ ස්වකීය දැනුම, භාෂා ඥානය, වියත් බව, ප්‍රස්තුතව භාෂා භාවිතයේ ස්වරූපය ද වෙනස් වෙයි. ඇතැම් ව්‍යාකරණාංග බහුල ව භාවිත වුව ද නොවූව ද සිදත්සඟරාවේ සියලු ව්‍යාකරණ විධි සිංහල භාෂාවට අනුකූල ය. එමගින් සිංහල භාෂාවේ සංස්ථිතිය විග්‍රහ කළ හැකිය. විග්‍රහයට මෙන් ම භාෂාවේ පරිහරණයට අවශ්‍ය මූලික සිද්ධාන්ත සිදත්සඟරාවේ ඇතුළු වන බැවින් 'සියබසට' ප්‍රමාණික ව්‍යාකරණ කෘතියක් වශයෙන් සිදත්සඟරාව හැඳින්විය හැකිය. ව්‍යාකරණ සංස්ථිතිය ගොඩනැගීමේ දී ද ග්‍රන්ථයේ ක්‍රමවද්භාවයත් ආරක්‍ෂා කොට ඇත්තේ නව විද්‍යාර්ථීන්ගේ පහසුව සඳහා ය. සිදත්සඟරා කතුචරයාගේ ග්‍රන්ථ සැලසුම්කරණයේ දී පළමු පරිච්ඡේදයේ දී ව්‍යාකරණ විධි සංක්ෂිප්ත ව දක්වා ගබ්දා විභාගයට ඉඩ සලසාගෙන තිබේ. දෙවන පරිච්ඡේදයේ සිට එක් එක් ව්‍යාකරණ ඊති දැක්වීමේ දී න්‍යායානුසාරයට අනුව ඊති නිර්දේශීකරණය, පැහැදිලි කිරීම, එක් එක් ව්‍යාකරණ ඊතීන් හා බැඳුණු විවිධ ඊතීන් (උපාංග ඊති) නිර්දේශීකරණය, උදාහරණ ඇසුරින් පැහැදිලි කිරීම් කරන කතුචරයා වැඩිදුර අධ්‍යයනයට හා සිදත්සඟරාවෙන් හෙළිදරව් නොවී ඇති උපාංග ඊති හඳුනාගැනීමට ජේක ප්‍රයෝග හා ව්‍යවහාරය ඇසුරු කරගැනීමට නිර්දේශ කොට තිබේ. ග්‍රන්ථාරම්භයේ නවක විද්‍යාර්ථීන්ගේ දැනුම සඳහා සිදත්සඟරාව කරන ලද්දේ දැක්වීමත් යම් සීමාවකට අනුකූල වී ඇත, රාජ්‍ය අනුග්‍රහය සහිතව ජාතික අවශ්‍යතාවක් සම්පූර්ණ කිරීමට සිදත්සඟරාව සම්පාදනය කොට ඇති බවක් පූර්වෝක්ත කරුණු විශ්ලේෂණයේ දී තහවුරු කළ හැකි වන්නේ ද්විතීයික මූලාශ්‍රයවල දත්තවල ද දායකත්වයෙනි.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

අදිකාරි, ඒ. (1996). 'සිංහල භාෂාවේ සම්භාව්‍ය ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය' සම්භාෂා. කලාපය - 7. අධ්‍යාපන හා උසස් අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශයේ පිරිවෙන් අධ්‍යාපන දෙපාර්තමේන්තුව.

අභයසිංහ, ඒ. ඒ. (1998). ව්‍යාධ්‍යාන සහිත සිදත් සඟරාව. අභය මුද්‍රණ ශිල්පියෝ සහ ප්‍රකාශකයෝ.

අය්සර්, ජී. (වර්ෂය නැත). (සංස්.) විරසෝළියම් දෙමළ විධරණය (පෙරුම්නෙවනාර් පදාර්ථය සහිත). සිංහල පරිවර්තන ඇම්. එච්. පීටර් සිල්වා. (වර්ෂය නැත). බත්තරමුල්ල: ශ්‍රී ලංකා ජාතික ග්‍රන්ථ සංවර්ධන මණ්ඩලය.

කරුණාතිලක, ඩබ්ලිව්. එස්. (2006). සිංහල භාෂා ව්‍යාකරණය. ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

කුමාරණතුංග, එම්. සහ ගුණවඩු, ඒ. (2508) සිදත් සඟරා විවරණය. අනුල පහරුවෙහි.

කුලසූරිය, ඒ, (1961). සිංහල සාහිත්‍ය I. සමන් මුද්‍රණාලය.

කෝපරහේවා, එස්. (2010). විසි වන සියවසේ සිංහල භාෂා ව්‍යවහාරය. සමාජවාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක්. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ගම්ලක්, එස්. (1998). සම්භාව්‍ය සිංහල කවයේ විකාශනය. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

ගයිගර්, ඩබ්. (1937) සිංහල භාෂාවේ ව්‍යාකරණය. (*A Grammar of the Sinhala Language*).—සිංහල පරිවර්තනය - (1964), (නැවත මුද්‍රණය 2005). අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.

ගයිගර්, ඩබ්. (2001). සිංහලයේ වාග්විද්‍යාත්මක ස්වරූපය. (*The Linguistic Character of Sinhalese නිබන්ධයේ සිංහල පරිවර්තනය*). පරි. විමල් ජී. බලගල්ලේ. විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.

ගුණරත්න, එල්. (වර්ෂය නැත). (සංස්.). සිදන් සඟරා සරල සන්නය. රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ.

ගුණවර්ධන, ඩබ්ලිව්. එච්. (1924). සිද්ධාන්ත පරීක්ෂණය හෙවත් ස්වභාෂා නීතිසාරය. එන්. ජේ. කුරේ. (දෙවන මුද්‍රණය - 1959). එක්සත් ප්‍රවෘත්ති පත්‍ර සමාගම.

ගුණවර්ධන, ඩබ්ලිව්. එච්. (1973). සිංහල වාග්විද්‍යා මූලධර්ම. (සංශෝධනය හා පරිවර්තනය ඇම්. එච්. ඇෆ්ස්. ජයසූරිය සහ මාපලගම සඞ්ඝානන්ද). ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

ගොඩකුඹුරේ, සී. (1971). ශාස්ත්‍රීය ලිපි හා කථා. ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

ජයතිලක, කේ. (1991). නූතන සිංහල ව්‍යාකරණයේ මුල් පොත. (දෙවන මුද්‍රණය - 1993). ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ.

ජයතිලක, කේ. (1992). විමර්ශන සහිත සිදන්සඟරාව. (05 වැනි මුද්‍රණය - 2009). ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ.

ජයතිලක, ඩී. බී. (1902). සංඥාපනය. සිදන්සඟරා විස්තර සන්නය. (ශෝධක) රත්මලානේ ධර්මාරාම. සත්‍ය සමුච්චය යන්ත්‍රාලය.

ජාතික අධ්‍යාපන ආයතනය (1989). සිංහල ලේඛන රීතිය. ජාතික අධ්‍යාපන ආයතනය.

ඤාණානන්ද, එම්. (1940). සිංහල භාෂා ඉතිහාසය. (තෘතීය මුද්‍රණය - 1963). ස්වස්තික මුද්‍රණාලය.

ඤාණාලෝක, කේ. (1962-1963). 'සිදන් ගැට තුනක්' සිංහල සඟරාව. 3 කලාපය.

ඩයස්, ඩී. පී. ඊ. (1993). සිදන් සඟරා විවාර විමසා. ශ්‍රීදේවී ප්‍රින්ටර්ස් (ප්‍රයිවේට්) ලිමිටඩ්.

තෙන්නකෝන්, ඊ. (1954). සිදන්සඟරාව අරුත් විසකන (චතුර්ථ මුද්‍රණය, 1967). ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

ද සිල්වා, ම. ව. එස්. (1963 අ). භාෂා විමර්ශනය. සමන් ප්‍රකාශකයෝ.

ද සිල්වා, ම. ව. එස්. (1963 අ). විග්‍රහාත්මක වාග්විද්‍යාව. රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව.

ද සිල්වා, ම. ව. එස්. (1965). 'Some Observation on the Scope of the Sidat Saṅgarāwa - Paranavithana Felicitation Volumes' ග්‍රන්ථයට සැපයූ ලිපියේ සිංහල අනුවාදය (2002). මැදගම පඤ්ඤාලෝක. සම්භාෂා. 12 වැනි කලාපය. අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශයේ පිරිවෙන් ශාඛාව.

ද සිල්වා, (1969). සිංහලභාෂාවේ ප්‍රශස්ත ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථයක් - සිදන් සඟරාව, ලංකාවේ අධ්‍යාපනය 1, සියවස ප්‍රකාශනය, අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික අමාත්‍යාංශය.

දිසානායක, ජේ. බී. (1969). භාෂාවක රටා සමුදාය. ලේක්හවුස් ඉන්වෙස්ට්මන්ට්ස් සමාගම.

දිසානායක, ජේ. බී. (1970). භාෂාවක භාවිතය හා විග්‍රහය. ලේක්හවුස් ඉන්වෙස්ට්මන්ට්ස් සමාගම. (නවතම මුද්‍රණය - 2003(a)). සීමාසහිත ස්ටැම්පර්ඩ් ලේක් (පෞද්ගලික).

දිසානායක, ජේ. බී. (1973). සමකාලීන සිංහලය: ශබ්ද විචාරය. ශ්‍රී ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ කොළඹ මණ්ඩපය.

දිසානායක, ජේ. බී. (1990). නූතන සිංහල ලේඛන ව්‍යාකරණය: 1 - අක්ෂර වින්‍යාසය. ලේක් හවුස් ඉන්වෙස්ට්මන්ට්ස් සමාගම.

දිසානායක, ජේ. බී. (1995). සමකාලීන සිංහල ලේඛන ව්‍යාකරණය: 1 - ව්‍යාකරණ ප්‍රවේශය. (2 වන මුද්‍රණය - 2005. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

දිසානායක, ජේ. බී. (1997). සමකාලීන සිංහල ලේඛන ව්‍යාකරණය: 3 - සන්ධි විග්‍රහය. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

දිසානායක, ජේ. බී. (2000). සිංහල හෝඬිය. (දෙවන මුද්‍රණය - 2003). එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

දිසානායක, ජේ. බී. (2001). ක්‍රියා පදය. බසක මහිම: 11. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

දිසානායක, ජේ. බී. (2005). මානව භාෂා ප්‍රවේශය. සුමිත ප්‍රකාශකයෝ.

දිසානායක, ජේ. බී. (2006). සිංහල අක්ෂර විචාරය. සුමිත ප්‍රකාශකයෝ.

ධම්ම පරායනතිස්ස හිමි, ඤාණිස්සර හිමි, බුද්ධච්චෝල., සහ ආනන්ද, ඒ., (1966). සිදන් සඟරා විචාරය සහ සරසවි වියරණය. පිරිස් මුද්‍රණාලය.

ධර්මදාස, කේ. එන්. ඕ. (1993). 'ස්වභාව හා අධිකරණය' භාෂා සාහිත්‍ය සහ සංස්කෘතික විමර්ශන. විජයරත්න සම්භාවනා. සංස්කෘතික අමාත්‍යාංශය.

ධර්මදාස, කේ. එන්. ඕ. (1994). 'භාෂාවෙහි අභියෝගය' වින්තක. ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය. දහවන කලාපය. කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය මහා ශිෂ්‍ය සංගමය.

ධම්මරතන හිමි, එච්. (1963). සිංහලයේ ද්‍රවිඩ බලපෑම, අනුල මුද්‍රණාලය.

ධර්මාරාම හිමි, ආර්. (1902). සිදන්සඟරා විස්තර සන්නය. (සත්වන මුද්‍රණය). විද්‍යාලංකාර පිරිවෙන.

පඤ්ඤාසාර හිමි, ම. (2004). සිදන්සඟරා විමසුම. S & S මුද්‍රණාලය.

පරණවිතාන, එස්. (සංස්.) (මුල් පිටු නැත). 'සිදන්සඟරා කතුවරයා'. පියවර

පරණවිතාන, එස්. (1961). 'ප්‍රාකෘත සිංහලය ලිවීමට ගත යුතුයි' (සංස්). කුල. අශෝක කරුණාරත්න, විශාඛා ගුණතිලක. නූතන සිංහල ගද්‍ය සාහිත්‍යය.

පෙරේරා, ජේ. (සංස්.). (1865). සිදන් සඟරා. වෙස්ලියන් මිෂන් මුද්‍රණාලය.

පෙරේරා, ජේ. (1876). (සංස්). සිදන්සඟරා ලියන සන්නය. ශාස්ත්‍රාලෝක යන්ත්‍ර සාලාව.

පෙරේරා, ටී. ජී. (1932). සිංහල භාෂාව. ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

පේමානඤ, පී. (2004). සිංහල භාෂාවේ පරිණාමය හා සිදන් සඟරාව. ගොඩගේ.

ප්‍රඥාසේන, ඊ. ඩී. සී. (1924). සිදන් සඟරා විනිස නොහොත් සිද්ධාන්ත පරීක්ෂණයට පිළිතුරු. ඊ. ඩී. රොබර්ට් අප්පුහාමි, විද්‍යාර්ථ ප්‍රකාශ යන්ත්‍රාලය.

බලගල්ලේ, ඩබ්. ජී. (1983). සිංහලයේ සඤ්ඤක අකුරු. සංස්කෘති: හෙට්ටිආරච්චි විශේෂ කලාපය.

බලගල්ලේ, ඩබ්. ජී. (1992). සිංහල භාෂාවේ සම්භවය හා පරිණාමය. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

බලගල්ලේ, ඩබ්. ජී. (1996). සිංහල භාෂාවේ ප්‍රභවය හා ප්‍රවර්ධනය. සංස්කෘතික කටයුතු දෙපාර්තමේන්තුව.

බලගල්ලේ, ඩබ්. ජී. (1998). සිංහල භාෂාධ්‍රැවණය ඉතිහාසය. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

බලගල්ලේ, ඩබ්. ජී. (2004). කුමාරතුංග මුණිදාස ශාස්ත්‍රීය ලෙස. විසිදුනු විමර්ශන - 1. සුවහස් නය මනැසි ඉසිවරයාණෝ. විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.

රාය, හේමචන්ද්‍ර. (සංස්.) (1972). ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය. කැලණිය: (විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාලයේ සිංහල පරිවර්තනය). විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාල මුද්‍රණාලය.

වික්‍රමසිංහ, කේ. ඩී. ජී. (1961). සිංහල ලේඛක පරපුර. (2 සංස්කරණය, 1964). ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

වික්‍රමසිංහ, එම්. (1932). සිංහල සාහිත්‍යාදය කථා සහ සාහිත්‍ය කලාව. (8 මුද්‍රණය -1991), තිසර ප්‍රකාශකයෝ.

විජයසූරිය, ඩබ්ලිව්. (2002). ඓතිහාසික වාග්විද්‍යාවෙන් සිදුනට එළියක්. සම්භාෂා 12 කලාපය. පිරිවෙන් අධ්‍යාපන ශාඛාව.

විමලකීර්ති හිමි, එම්. (1965). සිංහල භාෂාවේ ඉතිහාසය. ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

විමලවංස හිමි, බී. (1957). සිංහල භාෂා පරිණාමය. සීගිරි මුද්‍රණාලය.

සන්නස්ගල, පී. (1961). සිංහල සාහිත්‍ය වංශය. (නව සංස්කරණය, 1994) ලේක්හවුස් මුද්‍රණාලය.

සාසනතිලක හිමි, එම්. (1960). වාග් විද්‍යාව. ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

සිද්ධාර්ථ හිමි, ත. (1955). සරල සන්න සහිත සිදුන සඟරාව. එච්. සෙල්ලාහේවා.

සිරි සුමංගල හිමි, එච්. (බු.ව.2476). සිංහල ව්‍යාකරණ පරික්‍ෂණය. වේයන්ගොඩ මුද්‍රණාලය.

සිරි සොමස්සර හිමි, එම්. (1965). සිදුන සඟරා විමසුම. (ද්විතීය මුද්‍රණය - 1996). සමයවර්ධන පොත්හල.

සිල්වා, එම්. එච්. පීටර්. (1969). 'සිංහල භාෂාවේ ප්‍රශස්ත ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථයක් - සිදුන සඟරාව'; ලංකාවේ අධ්‍යාපනය 1 (ක්‍රි. පූ. ස වැනි සියවසේ සිට අද දක්වා) 'සියවස' ප්‍රකාශනය, ලංකාවේ අධ්‍යාපන සහ සංස්කෘතික අමාත්‍යාංශය,

සුගතවංශ හිමි, කේ. (1992). සන්න සහිත සිදුන සඟරාව. එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

සුමංගල හිමි, එච්. (1878). වර්ණරීතිය හා සිංහල ව්‍යාකරණය. ජී. එච්. පෙරේරා ලකිරිවිකිරණ මුද්‍රණාලය.

සුමංගල හිමි, එච්. (1884). (සංස්.). සිංහල ව්‍යාකරණය සිදුන සඟරා සන්නය. (සවෙනි වරට - 1929). ඩී. ඩබ්ලිව්. සිරිවර්ධන: ජිනාලංකාර මුද්‍රණාලය.

සුමංගල හිමි, ඩබ්ලිව්. (1963). හෙළ වියරණ විනිස. අනුල මුද්‍රණාලය.

සුමනජොති හිමි, පී. සහ පඤ්ඤාලොක හිමි, ඩබ්ලිව්. (1966). වාග්විද්‍යාත්මක සිංහල ව්‍යාකරණය. (ද්විතීය මුද්‍රණය - 1999). ගොඩගේ.

සුමනජොති හිමි, ඩී. (2503) දඹදෙණි යුගය. II , කාණ්ඩය, ශ්‍රී සුගත ග්‍රන්ථාකරය.

සෝරන හිමි, ඩබ්ලිව්. (සංස්.). (1999). සුමංගල ශබ්ද කෝෂය. ද්විතීය භාගය. ගොඩගේ.

- Anshen, F. (2001). 'Language Planning' *The Handbook of Linguistics*. Blackwell Publishing Ltd.
- Bloomfield, L. (1933). *Language*. (Fourteenth Impression - 1979). George Allen & Unwin,
- Christian, D. (1988). 'Language Planning' the view from Linguistics in Frederick, J. Newmeyer, *Language: the Socio-Cultural Context*. Cambridge University Press.
- Cooper, R. L. (1989). *Language Planning and Social Change*. Cambridge University Press.
- De Alwis, J. (1851). *The Sidath Sangarāwa, A Grammar of the Sinhalese Language*. Translated into English with Introduction, Notes and Appendices. Ceylon Government Printer.
- De Silva, M. W. S. (1967). Some Observations on the Scope of the Sidat Sangarāva. *Paranavitana Felicitation Volume on Art & Architecture and Oriental Studies*.
- Dharmadasa, K. N. O. (1972). 'Language and Sinhalese Nationalism: The Career of Munidasa Cumaratunga' *Modern Ceylon Studies*. Vol: 3 (2).
- Fishman, J. A. (1925). *Chūlavamsa*. (1927 2nd) PTS.
- Fishman, J. A. (1929, 1930). *Cūlavamsa*. Vols: I & II. (Reprint - 1970). Oxford University Press.
- Fishman, J. A. (1938). *A Grammar of the Sinhalese Language*. Colombo: The Royal Asiatic Society Ceylon Branch.
- Fishman, J. A. (1971). 'The Impact of Nationalism on Language Planning' Geiger, W. (1908). *Mahavamsa*. Oxford University Press.
- Josheph (Editing, 1987). Eloquence and Power. *The Rise of Language Standards and Standard Language*. Basil Blackwell.
- Joseph, J. E. and Taylor, T. J. (eds). (1990). *Ideologies of Language*. Routledge.
- Godakumbura, Chals. (1950) Sinhalese Noun. M. d. Gunasena & publisher.
- Mesthrie, R. (2000). 'Clearing Ground: Basic Issues Concepts and Approaches' in: Mesthrie et al. (2000)
- Milroy, J. and Milroy, L. (1999). *Authority in Language*. Investigating Standard English (3rd ed.). Routledge.
- Milroy, J. (2000). 'Historical description and the ideology of the standard language' in Wright, L. (ed.). *The Development of Standard English 1300-1800*. Cambridge University Press.
- Nahir, M. (1974). 'Language Academics, Language Planning, and the Case of the Hebrew Revival.' Dissertation, University of Pittsburgh.
- Paranavitana, S. (1956). *Sigiri Graffiti*. Vol; 1-11. Oxford University Press.